

8. søndag efter trinitatis 2018

I det stadig fine og varme sommervejr er der nok mange, der har været ved stranden i år, måske endda allerede flere gange. Op ad dagen begynder vore mest populære strande da også at minde mest om fluepapir, så tæt besat er de gode steder. Nogle spiller bold, nogle svømmer i de stadig lunere bølger og andre slapper af i solen. Og så er der altid en ret heftig byggeaktivitet i vandkanten. Når børnefamilierne har slået lejr med parasol, tæpper, håndklæder og køletaske med drikkevarer og andre forsyninger, så bliver værktøjet hentet frem. Skovle og spande i festligt farvet plastik og så går de i gang, børnene. Der skal bygges sandslotte. De mindste er som regel tilfredse med et lille beskedent jagtslot, kreeret af en enkelt spandfuld sand, mens større børn ofte slår sig sammen og kan nå at lave hele systemer af slotsbygninger med broer og voldgrave, behørigt pyntet med sten og muslingeskaller og en pind øverst som spir, der hvor slotsherrens vimpel burde have vajet i havbrisen. Men uanset hvor store slotskomplekserne bliver, så vil børnene ofte opdage, at det er væk næste dag. Havet har taget det, blæst og bølger har klasket det hele sammen til en ugenkendelig bunke ingenting.

Gik Jesus på stranden? Nej, det tror jeg ikke han brugte meget tid på. Kulturen på Jesu tid var en anden, man opsøgte ikke den slags tidsfordriv, som strandlivet er, og ferier var en ubekendt størrelse. Men det kunne nu godt se ud som om, at Jesus måske har betragtet børn bygge huse af sand ved havet. Måske har han selv gjort det ved Nilens bred, mens hans forældre var flygtninge i Ægypten eller som barn i Nazaret ved byens brønd, bygget af sand, støv, jord og erkendt, at det hurtigt faldt sammen, sådan et byggeri. Det er børnenes leg med naturens elementer, der giver os vore erfaringer til løsning af voksenlivets mange praktiske opgaver. Hvis vi fratager vore børn muligheden for at gøre sig de erfaringer, måske fordi de ikke må grise deres pæne tøj til, eller vi helst ser, at de beskæftiger sig med fornuftige ting som lektier, så kommer de til at mangle dyrebar indsigt og forståelse for den verden, der er født ind i.

Lige sådan kan vi gøre vore børn mindre duelige til at begå sig i verden ved ikke at præsentere dem for vores udgave af en verdensorden, ved ikke at sætte rammer op for hvad vi kan tænke, sige og mene. Og ikke mindst for hvad vi kan tro. Lige så vel som børn har brug for at lege med sand, sten og pinde, har de brug for at lege med tanker og meninger. For at prøve dem af, mens de er børn, finde ud af, hvad det er vi tror på og definerer verden ud fra. Og ja, det er et vi, for børn forstår sig selv ud fra deres familie og deres omgivelser, som en del af en helhed. Mennesker søger fællesskabet som noget naturligt. Det kunstige er, at vi voksne siger til barnet: Der er ikke noget vi. Der er kun et jeg. Og du må selv finde ud af at sætte grænser for din tro og selv finde ud af hvor grænserne går. Vi giver dem kun sandgrund at bygge på. De synker ned i ingenting for hvert skridt de tager mod voksenlivet. Der er den totale mangel på rammer, der er ingen klippegrund at bygge på, vi vil ikke vise dem derhen, de må selv finde vej. Det er det vi gør ved vores børn i øjeblikket, og hvordan nogen i deres vildeste fantasi kan tro, at det skulle være sundt for et menneske, det kan jeg simpelt hen ikke forstå.

Vi har alle chancer for at opdrage vores børn i den kristne tro. Vi får foræret hjælpemidlerne, kirkernes døre har aldrig været mere åbne, dørtæskelen aldrig lavere, og så svigter vi i den grad vores opgave alligevel. For de skal selv bestemme!

Vi har gjort det danske samfund til en tag selv buffet for falske profeter. Og det er et æd til du revner tilbud, for der er ikke noget til at stoppe dem. Præsterne er for vage i deres prædikener, bange for at få fornærmet nogen, vel sagtens. Bange for at blive kaldt svovlprædikanter og skudt i

skoene at de er fundamentalister. For sådan nogle bryder vi os jo ikke om, og vi skal i hvert fald slet ikke overlade vore børn til dem. Men nogen er simpelt hen nødt til at fortælle den danske befolkning, at vi skal vågne op af vores kollektive tornerosesøvn, hvad tro og religion angår. Ikke bare forærer vi den religiøse scene til islamister og andre religiøse tosser, vi risikerer at gå fortabt. Brænde op i Helvede, miste vore sjæle, gå til grunde, fortsæt selv den lidet charmerende remse.

Det er jo ikke mærkeligt at folk bliver ramt af angst i hobetal, når fundamentet under vore fødder kan reduceres til et: Hvad synes du selv? Så undskylder vi det med, at vi bliver også stadigt mere pressede i vores samfund. Gør vi? Vi har da aldrig haft så meget ferie og frihed, som vi har i dag. Vi har aldrig haft så mange muligheder for at uddanne os, blive klogere og få hjælp til snart sagt hvad som helst – og alligevel frygter vi noget udefinerbart, som ingen rigtig kan sætte ord på. Mennesker frygter døden som aldrig før, for når de kigger ud over kanten af livet, så ser de kun det store ingenting – tomhed, meningsløshed. Vi bliver syge af den udsigt. I tidligere tider slæbte folk sig til døde på deres arbejde, der var ingen hjælp at hente, medmindre man havde mange penge til at betale for den selv, og selv da var den ofte tvivlsom. Men mennesker kunne i det mindste se frem til at lægge sig til hvile i troen på, at Gud ville tage imod dem i sit himmerige. Var de end her på jorden fattige og forladte, kunne de dog trøste sig med og glæde sig over, at de havde Guds kære søn, Jesus Kristus, i deres liv, som deres Herre. Det er klippegrund.

Vi bliver nødt til at tage vores tro mere seriøst. Vi er nødt til at give vore børn en kristen livsramme at vokse op i. Så de får fast grund under fødderne. Vi kan ikke blive ved med at sidde i vandkanten og bygge sandslotte, for uanset hvor pæne de bliver, så er de taget af havet i morgen. Åndeligt set, må vi se at blive voksne, tage ansvar for hvad vi tror på, hvilke værdier vi har bygget vores samfund på. Vi skal jo give de værdier videre, det er den arv, vi selv har modtaget, og det er den vores børn gerne skulle arve efter os. Så der stadig er en kristen kirke, et kristent folk på dette sted, når vor Herre Jesus Kristus vender tilbage for at samle sine egne omkring sig på dommens dag, de som skal gå ind til livet og saligheden, så vi er i den flok, så vi er dem, der bliver genkendt som elskede børn af den almægtige Gud. Amen.